

Dagens namn

HÅKAN HAGWALL:

Ingemar Mundebo

Skenet bedrar som bekant. Det är förklaringen till att Ingemar Mundebo i kretsar till vänster och höger om hans parti då och då kommit att kallas "en typisk folkpartist", varmed brukar avses en ganska tråkig, kall person, med oomkullrunkeliga åsikter i ett antal frågor av skiftande vikt och i övrigt intagande ståndpunkter efter interpolering mellan kringliggande partiers positioner.

Inget av detta stämmer särskilt bra på Mundebo. Han är liberal. Han är en livsbejakare. De som känner honom närmare hävdar att han är en glad skämtare.

Han vågar också ha åsikter som nog uppfattas som ganska aparta inom partiet, och han vågar stå för dem. Men det är klart att det finns gränser för vilken heroism man kan tillåta sig. Mundebo kunde t ex inte gå så långt att han också i riksdagen i fjol gav sig på att hävda detsamma som han sagt i riksdagsgruppen, nämligen att beslutet att ta bort mellanölet från livsmedelsbutikerna var fänigt. Nej, detta var en fråga, där alla folkpartister måste böja sig för partidisciplinens krav.

Men vid första anblicken förefaller inte Mundebo alltför munter, låt oss erkänna det. För att nu inte tala om det första åhörandet. Mundebos tal saknar alla retoriska finesser, uppiggande fräckheter och överdrifter. Han är förfärligt saklig. Därtill är han utrustad med dialekt, som färgats med helt personliga drag. Mundebos idiom må kallas säreget eller gräsligt, alltefter hur fördomsfull man själv är.

Det tar tid att vänja sig vid att lyssna till Mundebo. Men gör man det, upptäcker man att han i själva verket är en förträfflig debat-

tör, framförallt därför att han kan sin sak så väl. Han är faktiskt övertygande. Det har hänt förr att svensk politik sett till synes helt omöjliga typer bli direkt folkkära. Det skulle knappast förvåna om också Ingemar Mundebo efter en tillvänjningstid kommer att ingå i den gruppen.

Ingemar Mundebo är en sk långvägare. Han är från början bondson från Mundeby i trakterna av gränsen mellan Småland och Blekinge. Som artonåring knäckte han faderns förhoppningar om att han en gång skulle överta gården. Det blev i stället folkhögskola, för Ingemar skulle bli kommunalkamrer hade han bestämt.

Det befanns att Ingemar hade både läshuvud och flit. Efter folkhögskolan tog han sig in på Söpolis i Stockholm och blev socionom. Därefter slog han sig på statskunskap och blev omsider licentiat i ämnet. I den vevan blev han också anställd byråkrat på Stockholms universitet. Och så blev han riksdagsman.

Alltsedan han kom till Stockholm hade Ingemar Mundebo umgåtts i den lilla grupp Stockholms-liberaler som nu utgör folkpartiets regeringsledamöter, parti- och gruppledning. Ingemar Mundebo blev gängets första riksdagsman.

Han har därefter och fram till regeringskiftet varit en av folkpartiets mest betydelsefulla doldisar. Så fort man bara hann gjorde man denne förvaltningsexpert och arbetsnarkoman till ordförande i partiets arbetsutskott. (Folkpartiet har som bekant alltid varit i starkt behov av organisatoriska talanger vid sidan av den vida mer ymnigt förekommande typen av liberaler med pratets gåva.)

Vidare gjordes Mundebo till expert på litet av varje. Han satt i utredningar och kommittéer. Oftast gällde det skatter eller socialpolitik. Men det kunde också röra sig om utbildningsfrågor. Ingemar Mundebo var med i Kompetensutredningen och skrev under majoritetsförslaget. Hans egen mindre vanliga väg till universitetsstudierna har ofta åberopats som förmildrande omständighet. Men Bertil Ohlin var inte särskilt lycklig i sitt utbildningspolitiska avskedstal till riksdagen.

Som folkpartiets skatteexpert blev Mundebo en av partiets delegater vid de förhandlingar på Haga slott, som tillkom för att rädda regeringen Palmes existens. Därvid medverkade Mundebo bla i konstruktionen av den sedermera så ryktbara pomperipossaeffekten. Men den blev det som bekant andra som fick svara för.

Verkligt känd för allmänheten blev inte Mundebo förrän den olycksaliga dag, då han satt och åt frukost i riksdagsrestaurangen, medan riksdagen voterade om AP-fondens aktieköp. Mundebos frukost medförde att det som Gunnar Helén en gång kallat "den största socialiseringsaktionen i svensk historia" kunde genomföras utan att det ens

blev lottnings.

På sådant kommer man i TV och tidningsrubriker. Därtill avförs man från diskussioner i partiledarfrågan. Om det var den omskrivna voteringsmissen eller något annat – i vart fall beslöt sig Mundebo för att hoppa av från politiken och inte ställa upp i 1976 års val. Men Ahlmark övertalade honom att stanna kvar.

Så blev det och Mundebo blev budgetminister. Han första uppgift var att komma med en skatteproposition. Dagen innan denna skulle diskuteras i riksdagen höll folkpartiets riksdagsgrupp ett långdraget möte. Efteråt gick det vanliga uteätargänget på Operakällaren. Klockan halv två frågade Pettersson i Röstånga om inte Mundebo kanske borde gå hem och lägga sig. Han skulle ju ändå ha sitt elddop nästa dag. "Näe, hää e såe tevlätt att ja stannae te te (3)."

Det låter ju förskräckligt, men sanningen är att Mundebo ändå aldrig sover mer än ett par timmar, så han var precis som vanligt i debatten dagen därpå.

Mundebos nästa stora uppgift blev att signera den sista socialdemokratiska budgeten. Nu väntar vi alla med spänning på när han skall lägga fram den första borgerliga.